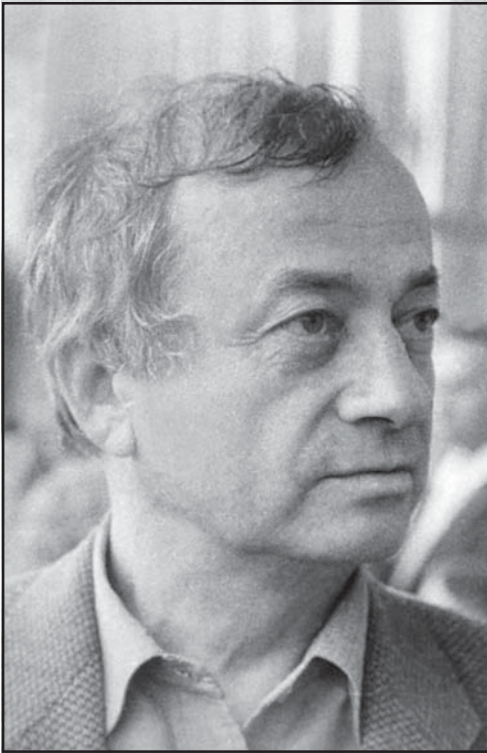

Radu Cârneli**Turnul de fildes**

(sau o definiție ideală a frumosului și a creatorului de frumos, gândită de Poet și de prietenul său Criticul)

în amintirea lui Radu Enescu

poetul

(voce caldă, interiorizată)

„...nicicând n-am fost mai pur și mai esență
în patimile dându-mi transparență,
nicicând în zbor n-am fost mai-temnicerul
acelui zeu care-și îngHITE cerul
re-apărând ca-ntr-o luminiscentă
nicicând n-am fost mai pur și mai esență

și, totuși, iar vâltoarele m-adună
mă-nlănțuie și oasele îmi sună
dându-mi ascunsă băutura-a fierii
și-a treia zi ivindu-mă-nvierii:
chip întru chip, cunună în cunună
și, totuși, iar vâltoarele m-adună

și sprijin Cerul într-un cânt cu spadă
ca astfel Drumul Robilor să șadă
în echilibrul său ținând vecia:
eu însumi rob, îmi nobilez robia
harului tot cu-a spiritului pradă
și sprijin Cerul într-un cânt cu spadă...“

criticul:

(voce calmă, evident analitică)

„...mereu spre sine, limpezit de jale
cu tot ce-i sfânt în chinurile sale
Poetul e lumină din lumină
furtunii miez în miezul ei deplină
și, năzuind în vârf, supune-o cale
mereu spre sine, limpezit de jale

e cel ce-ascunde risipind ascunsul
El, cel pătruns de încă-Nepătrunsul
pupilă e a cosmosului mare:
uimire-adâncă, stâlp de întrebare
e cel ce plânge și, sculptându-și plânsul
e cel ce-ascunde risipind ascunsul

El e Cuvântul fiindcă El profet e
și-l mistuie-o nemistuită sete
de adevăr cuvintele-i murmură
și-i de-ndrăzneală fragila-i făptură:
mulțimile pe zări vuiesc ascete –
El e Cuvântul fiindcă El profet e...“

poetul:

(voce caldă, sieși încurajatoare)

„...hai, să vorbim de flori și de amoruri
de-o blândă despărțire între doruri
ca trupurile să-și adune forța
iar sufletele să-și înalte torța
ca într-o nălucire: albastre zboruri
hai, să vorbim de flori și de amoruri

să-mpodobim Pământul cu zvelteța
marelui imn sublim în dimineata
în care s-au născut copii și stele
ca proaspete și gingașe drapele
și risipind cu ele-n aur ceața
să-mpodobim Pământul cu zvelteța

acelor visuri fără-de-prihană
și căutând în clipa veșnic vană
să încercăm a-i prețui puținul;
stă-n ea, ca-n toate, ne-știut Destinul
știindu-ne și dându-ne ca hrană
acelor visuri fără-de-prihană...“

criticul:

(voce mai caldă)

„... mereu spre sine, limpezit de jale
cu tot ce-i sfânt în chinurile sale
Poetul e lumina din lumină
furtunii miez în miezul ei deplină
și năzuind în vârf supune-o cale
mereu spre sine, limpezit de jale

acelor vise dându-le aripe
banchete mari, miresme în risipe –
în fiecare vis ivind seminte
credințe noi în vechile credințe
și re-topind cea veșnicie-n clipe
acelor vise dându-le aripe

El e Cuvântul fiindcă El profet e
și-l mistuie-o nemistuită sete
de adevăr cuvintele-i murmură
și-i de-ndrăzneală fragila-i făptură:
mulțimile pe zări vuiesc ascete –
El e Cuvântul fiindcă El profet e...“

poetul:

(voce demnă, ușor patetică)

„...să nu vorbim de bezne și păcate:
destul că întunericul răzbate
în ziua cu zăpezile-aurite
când steme cad ca semne otrăvite
de visători cu capete plecate
să nu vorbim de bezne și păcate:

să-i ferim pe morți pentru putere
și-asemeni lor să nu simțim durere
mulțimilor să dăm înțelepciune
spre-a nu mai crede-n vis și în minune
și iar: privind la veacul care piere
să-i ferim pe morți pentru putere

din când în când să ne-amintim iubirea
ea, care a născut și naște firea:
să dăm îndrăgostiților onorul
la dorul lor să-ngenunchem cu dorul
și, spre-a vedea, să le lăsăm orbirea:
din când în când să ne-amintim iubirea...“

criticul:

(voce mereu mai convingătoare)

„...e cel ce-ascunde risipind ascunsul
El, cel pătruns de încă-ne-pătrunsul
pupilă e a Cosmosului mare:
uimire-adâncă, stâlp de întrebare
e cel ce plânge și, sculptându-și plânsul
e cel ce-ascunde risipind ascunsul

ne-dându-se plăcerilor deșarte
și adâncind a sufletului parte

Poetul se cuprinde-n absolutul
Marelui-Cuget, lepădându-și lutul
El, binele de rău c-un vis desparte
ne-dându-se plăcerilor deșarte

El e Cuvântul fiindcă El profet e
și-l mistuie-o nemistuită sete
de adevăr cuvintele-i murmură
și-i de-ndrăzneală fragila-i făptură:
mulțimile pe zări vuiesc ascete –
El e Cuvântul fiindcă El profet e...“

poetul:

(voce caldă, susținut patetică)

„...mult necesară mi-e această boală
a gândului ce gânduri îmi răscoală
făcându-mă corabie de ceruri
cu fruntea căutând în adevăruri
lăsând în urmă peștera de smoală:
mult necesară mi-e această boală

a suferinței pentru suferință
a ne-ființei pentru ce-i ființă
neputincioasă-n mângă și-n duhoare
când, ne-iubind, se sinucide-o floare
și-atunci, căzând, abia avem știință
a suferinței pentru suferință;

Ce-s eu, dacă nu demonul ce-adastă
să-nchidă rana îngerului, castă
când chipuri pier și alte nasc din ele
cum nesfârșirea stelelor în stele
spre-a-mpodobire casa firii vastă
ce-s eu, dacă nu demonul ce-adastă...“

criticul:

(voce de adâncă și caldă prețuire)

„... e cel ce-ascunde risipind ascunsul
El, cel pătruns de încă-Nepătrunsul
pupilă e a Cosmosului mare
uimire-adâncă, stâlp de întrebare
e cel ce plânge și, sculptându-și plânsul
e cel ce-ascunde risipind ascunsul,

El e Cuvântul fiindcă El profet e
și-l mistuie-o ne-mistuită sete
de adevăr cuvintele-i murmură
și-i de-ndrăzneală fragila-i făptură:
mulțimile pe zări vuiesc ascete
El e Cuvântul fiindcă El profet e!...“

Ce sus în cer! și ce aproape-s toate!
cu cel ce poate-nvinge și El poate
iar gândurile-n juru-i: turn de pază
cu cel de veghe,-asemenea veghează
Ochi de lumină-n car cu sfinte roate:
Ce sus în cer! și ce aproape-s toate!...“